

Arrest

nr. 63 031 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 februari 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY versijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 18 december 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij dient een aanvulling in op 18 november 2009.

Op 5 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire

bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Betrokkene slaagt er niet aan te tonen dat hij op 15.12.2009 een langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar aan te tonen. Hij legt getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat hij gekend is in België sedert 2005 en 2006. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd, werkbereid is, zich tot op heden met eigen middelen heeft weten te handhaven, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politie of gerecht; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 15 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (1) (2)

wordt aan K. S. (...)

geboren te (...), op (...),

van Indische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 15/03/2011

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Beslissing 05/11/2010:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1,1°, van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: *"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen - Schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (instructies van 19 juli 2009)"*

Het middel luidt als volgt:

"Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 18 december 2008, ten onrechte ongegrond verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid oordeelde dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A omdat hij er niet in geslaagd is een langdurig ononderbroken verblijf van 5 jaar op 15 december 2009 aan te tonen;

Terwijl verzoeker nochtans ook de toepassing van het criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 heeft ingeroepen, hetgeen ten onrechte uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt;

Terwijl verzoeker verwijst naar zijn werkbereid en het attest dat dienaangaande werd bijgebracht;

Terwijl de instructies en meer specifiek criterium 2.8B waarvan verzoeker de toepassing heeft ingeroepen, dienaangaande het volgende vermelden (dat in aanmerking komt voor regularisatie):

"... 2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf heeft in België en die een kopij van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

(...)

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen. uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

Doordat volgens de van kracht zijnde regelgeving, de aanvraag, gebaseerd op punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009, verloopt volgens de procedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of via een "aanvulling" van een lopende aanvraag, waarna de Dienst Vreemdelingenzaken eerst "voorwaardelijk" over de regularisatie beslist, namelijk onder opschortende voorwaarde dat nadien ook een arbeidskaart B wordt toegestaan voor de kandidaat-werknemer;

Doordat vervolgens, als voorwaardelijk positief beslist werd, de werkgever binnen de drie maanden een arbeidsvergunning en arbeidskaart B moet aanvragen bij het bevoegde gewest;

Doordat de regularisatie aldus pas ingaat als de voorwaardelijke regularisatie én arbeidskaart B zijn toegestaan;

Terwijl in casu verzoeker een attest van werkbereidheid voorlegde, opgemaakt in het kader van de instructies van 19 juli 2009;

Terwijl verzoeker stelt dat een attest van werkbereidheid volstaat om te voldoen aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009;

Terwijl in de modelovereenkomst, meer bepaald artikel N (Model van de arbeidsovereenkomst) van de bijlage van het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (= KB ter uitvoering van de instructies van 19 juli 2009), expressis verbis werd gesteld: "... die begint te lopen vanaf de beslissing tot machtiging tot verblijf en de toekenning van de arbeidskaart B en op voorwaarde dat die datum van inwerkingtreding zich niet op een later moment situeert dan;

Terwijl uit deze bewoordingen en rekeninghoudende met de doelstellingen of geest van de instructies van 19 juli 2009 (en niet van de letter) kan besloten worden dat een attest van werkbereidheid of werkbeloofte volstaat;

Terwijl verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure een arbeidscontract voorlegt (stuk 2);

Terwijl de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de problematiek heeft ingezien voor de regularisatieaanvrager van het al dan niet in de mogelijkheid zijn tot het bijbrengen van een arbeidsovereenkomst en hieraan verhelpt door de mogelijkheid van een arbeidscontract, dat pas ingaat op een latere datum (meer bepaald volgens de modelovereenkomst);

Terwijl niettegenstaande deze problematiek, onterecht de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het attest van werkbereidheid niet in overweging heeft genomen;

Terwijl zulks in strijd is met de doelstellingen of geest van de instructies van 19 juli 2009;

Terwijl door het voorleggen van een arbeidscontract in het kader van onderhavige beroepsprocedure, verzoeker aantoont dat hij zich mag gaan aanbieden voor een arbeidsbetrekking bij de kandidaat werkgever in kwestie, dat de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur zal zijn, dat de verloning €9,12 per uur zal zijn ofwel een inkomen equivalent aan het minimumloon, ...;

Terwijl verzoeker hierdoor heeft aangetoond dat hij voldoet aan de gestelde voorwaarden van het criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009;

Terwijl geoordeeld werd volgens de letter van de instructies van 19 juli 2009;

Terwijl uit de bewoordingen van punt 2.8B van de instructies van 19 juli 2009, niet onbetwistbaar blijkt dat het een arbeidscontract de aanvraag moet vergezellen als ontvankelijkheidsvoorwaarde;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt; “.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de thans bestreden beslissing deze is, dd. 05 november 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 is een gunst, geen recht en het komt de verwerende partij toe om op autonome wijze deze aanvraag te beoordelen.

Op 19 juli 2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie.

Hoewel deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009, kan uit de overwegingen van dit arrest evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om — louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf — de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

De verwerende partij heeft dan ook, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de door verzoeker aangehaalde argumenten beoordeeld rekening houdende met de instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing werd uitvoerig ingegaan op het feit dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8 A. De elementen aangaande het niet voldoen aan voornoemd criterium van de instructie worden door verzoeker niet aangevochten, waardoor de verwerende partij hier verder niet op ingaat.

Daar waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk voldoet aan het criterium 2.8 B van voornoemde instructie, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, in zijn aanvraag en aanvulling van de aanvraag om machtiging tot verblijf zich niet expliciet op dit criterium heeft beroepen, waardoor de verwerende partij dit niet expliciet gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing.

In iedere hypothese dient te worden vastgesteld dat om te voldoen aan dit criterium verzoeker het bewijs diende voor te leggen dat hij:

1. voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot machtiging tot verblijf, sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft;

2. een arbeidscontract voorleggen dat voldoet aan de volgende voorwaarden:

- het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

- het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.

3. duurzame lokale verankering in België aantonen;

Verzoeker maakte een attest van werkbereidheid over. Een dergelijk document kan dan ook bezwaarlijk als een arbeidscontract beschouwd worden.

Het loutere feit dat verzoeker thans aan zijn verzoekschrift een arbeidsovereenkomst hecht, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Dit document was immers niet gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op correcte wijze tot stand is gekomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier op het ogenblik van de besluitvorming.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in essentie de verwerende partij verwijt niet te hebben onderzocht of beantwoord waarom hij niet zou voldoen aan het criterium 2.8B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De verwerende partij beperkte zich tot het onderzoek van het criterium 2.8A. Hij meent dat het voorleggen van een attest van werkbereidheid volstaat om te voldoen aan voormeld criterium 2.8B.

De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat verzoeker geenszins te kennen heeft gegeven zich te willen beroepen op de toepassing van het criterium 2.8B. In zijn aanvraag van 18 december 2008 haalt verzoeker buitengewone omstandigheden aan en wijst hij op zijn aanwezigheid in het Rijk sedert 2003, het gegeven dat hij zich met eigen middelen heeft weten te handhaven en dat er geen tegenindicaties aanwezig zijn en hij nooit in aanraking is geweest met politie of het gerecht. In de aanvulling van 18 november 2009 meldt verzoeker uitdrukkelijk "*Betrokkene meent dat hij voldoet aan het criterium van 2.8 A van de instructie van 19.07.2009.*", waarbij hij een opsomming geeft van de bewijsstukken die hij toevoegt (met onder meer een attest van werkbereidheid). Deze aanvulling werd ingediend en opgesteld door de raadsman van verzoeker. Op geen enkele wijze laat dit schrijven vermoeden dat verzoeker zich ook wil beroepen op het criterium 2.8B. Noch de bewoordingen van het schrijven, noch de toegevoegde stukken vormen een aanwijzing dat de toepassing van het criterium 2.8B wordt gevraagd. De Raad herinnert eraan dat dit criterium voorziet:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een **arbeidscontract** bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

Gelet op deze bewoordingen kan uit het overmaken van een attest van werkbereidheid van de VDAB, zonder dat een arbeidscontract wordt toegevoegd, niet afgeleid worden dat een aanvrager, die zich middels een brief van zijn raadsman uitdrukkelijk beroept op het criterium 2.8A en zwijgt over het criterium 2.8B, de bedoeling heeft de toepassing van het criterium 2.8B te vragen, te meer een attest van werkbereidheid ook betrekking heeft op het element van “*lokale verankering*”, element dat ook vervat is in het criterium 2.8A. Derhalve kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten geen antwoord te hebben verleend wat de mogelijke toepassing van artikel 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreft. Ten overvloede wordt er op gewezen dat verzoeker evenmin een arbeidscontract neerlegde, vereiste van het criterium 2.8B derwijze dat de vraag zich stelt in welke mate verzoeker belang toont bij deze grief.

Het gegeven dat verzoeker bij het verzoekschrift stukken toevoegt, waaronder een arbeidscontract, dat van belang zou kunnen zijn indien verzoeker om de toepassing van het criterium 2.8B had gevraagd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad dient zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Met stukken die aan de verwerende partij niet zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, kan de Raad geen rekening houden. Evenmin is de redenering van verzoeker die er op wijst dat een attest van werkbereidheid voldoende zou zijn en verwijst naar de doelstellingen en de geest van voormelde instructie, om voormeld criterium toe te passen, relevant nu verzoeker niet om deze toepassing heeft gevraagd. De motivering is deugdelijk en afdoend en vindt steun in het administratief dossier.

Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8A niet wordt betwist. Verzoeker toont geen schending van de motiveringsplicht of van “*artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (instructies van 19 juli 2009)*” aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954);

Terwijl betrokkene op geen enkel ogenblik werd uitgenodigd zijn bewering wat het attest van werkbereidheid betreft, te staven door effectief een contract voor te leggen;

Terwijl de overheid, belast met het nemen van beslissingen in het kader van verblijfsaanvragen, aldus in casu bijzonder onzorgvuldig is te werk gegaan;

Terwijl wordt gesteld dat de praktijk leert dat in bepaalde gevallen regularisatie-aanvragers wel een arbeidscontract hebben kunnen voorleggen in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, maar nadien, na de verblijfsmachtiging onder opschortende voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B, de kandidaat werkgever niet meer bereid vonden tot het aanvragen van een arbeidsvergunning of een arbeidsvergunning werd geweigerd;

Terwijl door aldus te oordelen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid aan de finaliteit van de gestelde voorwaarde voorbij gaat;

Terwijl verzoeker in aanmerking komt voor regularisatie maar door een onredelijke interpretatie van de instructies van 19 juli 2009 afgewezen wordt;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending in zich draagt van het Zorgvuldigheidsbeginsel en het Redelijkheidsbeginsel; “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het criterium 2.8 B van de vernietigde instructie duidelijk bepaalde dat er een arbeidscontract diende te worden voorgelegd. Verzoeker, die thans blijkbaar wel een arbeidscontract overmaakt, maakt niet duidelijk waarom hij dit niet tijdig deed.

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet ernstig. “.

2.2.3. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt hem niet te hebben uitgenodigd en in de mate dat hij de schending van de hoorplicht aanvoert, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoeker erop dat hij de verwerende partij niet kan verwijten niet te hebben onderzocht wat niet werd gevraagd. Het komt de Raad voor dat verzoeker zelf niet zorgvuldig is geweest. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954), wat, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, zij in casu gedaan heeft.

Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Immers dient het bestuur geen criteria toe te passen die niet zijn gevraagd. Evenmin is het er toe gehouden in casu de aanvrager opnieuw te contacteren om hem te vragen of hij geen andere criteria wil toegepast zien, te meer verzoeker werd bijgestaan door diens raadsman.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN